

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
в ЛІПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСЬОБОТИ

№ 48 (944) | Субота, 14 грудня 1985 року | Ціна 2 коп.

XXVII З'їзду КПРС — ГІДНУ ЗУСТРІЧ! ДЛЯ ГОЛОВНОГО КОНВЕЙЄРА

З-під сверда, що поступово заглиблюється в метал, гучно зивається і раз по раз надає дододу пружиниста стружка. Це мить і свердлувальний верстат зупиняється, натомість, вправно і ручкою орудуючи ключем, робітник знімає крипління, звільняє оброблену шестерню.

За верстатом член УТОГ свердлувальник Житомирського заводу «Автозапчастина» Микола Пилипович Вознюк. Саме з його робочого місця і розпочинається цикл виготовлення шестерні третьої і четвертої передачі до автомобіля ГАЗ-51. А це етап і важливий, і відповідальний — потрібно своєчасно і якісно виконувати свою операцію, адже невелика затримка може обернутися значними втратами. Тож працює свердлувальник з почуттям глибоко усвідомленого обов'язку, з високим трудовим зав'язанням.

Таке ставлення до дорученої справи, висока майстерність, з трудовим одночасно працює на двох свердлувальних і протягувальних верстатах, стали головною умовою успіху передовика. Ми-

кола Пилипович у квітні минулого року завершив виконання п'ятирічного завдання і тепер наподегливо працює над соціалістичними зобов'язаннями, взятими на честь XXVII з'їзду КПРС. За високі результати праці портрет передового виробничника занесено на цехову Дошку Пошани, а за успіхи у змаганні його нагороджено значком «Відмінник соціалістичного змагання Міністерства автомобільної промисловості СРСР».

У одному технологічному ланцюзі з М. П. Вознюком працюють ще кілька членів УТОГ. Добрі слова подяки на адресу свердлувальників А. В. Опанасюк, Н. І. Ткачук, токаря О. Л. Загільської, протягувальниці В. О. Вантєсової неодноразово висловлювалися серед заводчан. Повагу і авторитет вони зарекомендували у колективі завдяки добросовісній, старанній праці, прагненню збільшити здобутки автомобілебудівників у соціалістичному змаганні.

Разом з заступником голови профкому Ю. М. Винокуровим та інструктором-перекладачем компактно-

групи З. К. Барановською відомо між рядами верстатів першого цеху. Тут працюють 12 нечуючих трудівників — більше, ніж у інших цехах.

— Нещодавно я побував на зборах первинної організації УТОГ, — розповідає Юрій Миколайович. — Нечуючі говорили як піднести продуктивність праці, якість продукції, темпи роботи. Їх прагнення спрямовані на підвищення кінцевого результату праці. Вони добре розуміють, що чим краще працюватимуть, тим швидше зростатиме добробут.

На ділянці готової продукції — «гора» шестерень, валів, деталей рульової тяги, котрі відправляються на головний конвеєр підприємства «АвтоЗІЛу» у Москву. Всі виробні добротні, якісні.

У моїх руках виблискують відполіровані вал. Плавним рухом надіваю на нього шестерню. Виступи вала чітко співпадають з канавками шестерні. Все бездоганно підігнано, перевірено.

Більш ніж 250 тисяч шестерень виготовляється на заводі за рік. Є в цьому спільному доробку чимала

частка праці компактною групою, котра нараховує 30 нечуючих. Дружний, міцний колектив прагне завжди до нових трудових здобутків.

У всіх добрих справах взірцем у праці для робітників заводу є токарь Роман Пилипович Венгловський. Більше 25 років трудиться він у колективі. Постійний творчий пошук новатора, економне витрачання кожної робочої хвилини, велика самовіддача зробили його справжнім лідером компактною групою. Тому не вперше довіряють члени УТОГ очолювати йому первинну організацію.

Високопродуктивна праця постійно характерна й для М. С. Лещенка, К. П. Проценко, І. М. Чигарко, А. С. Тишковського, котрі достроково завершили п'ятирічку. Ударна праця передовиків — приклад для всіх — і на виробничстві, і в побуті.

У щоденній, звитяжній праці зростають здобутки компактною групою нечуючих заводу «Автозапчастина» — однієї з країн на Житомирщині.

М. ГРИЩЕНКО,
спец. кор. «Нашого життя».

ПРАВОФЛАНГОВА

У колективі Полтавського УВП-1 швачку-мотористку Галину Бульбаху знають як веселу, життєрадісну жінку.

Днями передова виробничниця рапортувала про успішне завершення виробничого завдання 1985 року. Тому й настрої, як ніколи, піднесені, радісні.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

ДЕВІЗ ШВЕЙНИКІВ

«Всі можливості і резерви — на успішне виконання плану і соціалістичних зобов'язань 1985 року, гідну зустріч XXVII з'їзду КПРС» — під таким девізом працюють у ці дні нечуючі Стрийської швейної фабрики. Пріємно відзначити, що цей колектив у завершальному році трудиться ритмічно, постійно виконує план і соціалістичні зобов'язання.

За підсумками роботи у першому і другому кварталах колектив фабрики виходив переможцем змагання серед споріднених підприємств міста і нагороджувався перехідним Червоном прапором міському партії і міськвиконкомом.

Серед нечуючих найкращих успіхів у соціалістичному змаганні в третьому кварталі домоглися М. А. Лешко, С. М. Постюк, Я. М. Лозницька та інші.

Широкого розмаху на фабриці набуло соціалістичне змагання під девізом: «XXVII з'їзду КПРС — 27 ударних декад». Уже

285 робітниць, серед яких є й нечуючі, успішно виконали особисті п'ятирічні завдання. Чотири рази переможцем ударних декад виходила бригада № 3, де майстром М. В. Орхінська. Зразки високопродуктивної праці демонструють швачки-мотористки М. Я. Білецька, І. М. Сафроньова, Л. Е. Кузьо, Л. Я. Криницька, Г. С.

Климуш, Н. Ю. Гусак і інші. Завдяки самовідданій праці план одинадцяти місяців лективом підприємства виконано з усіх техніко-економічних показників. Успіху значною мірою сприяло впровадження бригадної форми праці, якою на підприємстві охоплено 83 проценти працюючих.

Всі бригади, де по-ударному трудяться члени УТОГ, виконують план, у них немає відстаючих робітниць.

Відрадно, що в цьому році на потоці № 3 запроваджено агрегатно-груповий метод роботи, який дає 6 тисяч карбованців економії на рік. Наступного року за новим методом працюватимуть також потоки № 2 і № 4.

Підвищенню результативності роботи колективу сприяє атестація і раціоналізація робочих місць. Нині їх уже атестовано 56 процентів. Зарезультати атестації вивчаються і узагальнюються.

Нечуючі швейниці не тільки по-ударному працюють, вони беруть активну участь у громадській роботі підприємства і Будинку культури УТОГ. Портрети передовиків занесено на Дошку Пошани швейної фабрики і Будинку культури УТОГ.

Р. ЗБОРИВСЬКИЙ,
Львівська область.

У відповідь — ударна праця

Триває дев'ятнадцята декада ударної передз'їздівської вахти. Дедалі напруженіше, продуктивніше працює колектив Кременчуцької трикотажної фабрики, щоб успішно завершити план року і п'ятирічку в цілому. Завдання підвищення продуктивності праці за одинадцять місяців колектив виконав на 100,6 процента, а з випуску й реалізації продукції — на 102,6 процента. Країна одержала понад план трикотажних виробів на 2 мільйони 240 тисяч карбованців.

Чималний внесок у здобутки колективу роблять нечуючі трудівники. По-ударному трудяться члени нашого Товариства. Радують рідну Вітчизну новими вагомими здобутками швачки-мотористки Л. В. Тошконюк, Н. М. Шолох, Н. П. Пилипенко, яка, зокрема, працює в рахунок 1987 року.

Сумлінне ставлення членів УТОГ до праці допомагає їм виходити переможцями у всіх декадах змагання. Нечуючі швачки відповідають ударною працею на турботу партії про підвищення народного добробуту.

О. ЧОРНОБАЙ,
Полтавська область.

Віктор Романович Бачурін більше чверті віку працює столяром-складальником на Донецькому меблевому комбінаті. Ветерану праці присвоєно звання «Кращий за професією».

На знімку: В. Бачурін перевіряє виконання завдання учнем Ігорем Кисуньком.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Багато років працює у колективі пересувної механізованої колони Кіровоградського буржуйкоукротресту муляр Микола Олександрович Збінський. За ці роки сумлінний робітник завоював заслужений авторитет, повагу товаришів.

Він завжди на передньому краї соціалістичного зма-

НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАЇ

гання. Найбільш яскраво творчий талант муляра виявився в період реконструкції цукрового заводу. Колектив пересувної механізованої колони достроково завершив усі ремонтні роботи, що дало можливість своє-

часно розпочати сезон цукроваріння, підвищити продуктивність підприємства майже у два рази.

Вагомий вклад у загальну справу віне муляр підприємства, член УТОГ М. О. Збінський. У досвідченого

майстра немає секретів від товаришів. Свій багатий досвід муляр передає молодим, прищеплює їм любов до своєї професії, до праці. У Збінського немало послідовників, які теж йдуть у перших лавах переможців со-

ціалістичного змагання.

Країна високо оцінила працю Миколи Олександровича, нагородивши працелюбного муляра орденом «Знак Пошани».

Г. ЛУКАШУК,
перекладач Ульянівського міжрайвідділу УТОГ.
Кіровоградська область.

У ПЕРВИННИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ ТОВАРИСТВА ЗАНЕДБАНА ДІЛЯНКА РОБОТИ

Правління обласного відділу доручило мені перевірити стан справ у первинній організації УТОГ Одеського виробничого об'єднання «Електрик», а також настановницьку роботу серед молоді.

Чесно кажучи, я й подумати не міг про таку обстановку і занедбаність у роботі, з якою зіткнувся в найкрупнішій первинній організації Товариства області. І справді, є організація, є правління на чолі з головою Л. М. Мерчанською, є люди — члени УТОГ, а роботи — ніякої. Мої спроби знайти хоч видимість її не увінчалися успіхом.

Вибори в первинній організації УТОГ об'єднання «Електрик» відбулися 7 лютого 1984 року. І ось, крім протоколу організаційного засідання правління за № 1, більше нічого так і не вдалося виявити в папці... Хоча, згідно Статуту Товариства, за моїми підрахунками на день перевірки таких засідань мало бути щонайменше 20. За період, що минув з дня виборів, не проведено жодних загальних зборів членів Товариства об'єднання.

Не обрадувала мене і наявність плану роботи правління на перший і другий квартали, бо все намічене залишилося на папері. На третій квартал такого плану взагалі немає. Не вдалося виявити хоч якісь натяки на зв'язки чи контакти правління з адміністрацією, профкомом, комітетом комсомолу, нарешті, з партійною організацією об'єднання. Правління первинної організації Товариства відгородилося від усіх і від усього.

Двадцять місяців бездіяльності і одліпийського спокою, що, як видно, влаштувалося всіх і, зокрема, голову правління Л. М. Мерчанську. Напевне, крім об'єднання УТОГ мало кого турбував стан справ у цій первинній організації Товариства.

ні належного розвитку чималі частка вини правління первинної організації Товариства, профспілкового комітету і бюро парторганізації. Не останню роль відіграли тут і відсутність взаєморозуміння, контакту і єдності між ними організаціями. Не практикують в об'єднанні спільних засідань по обговоренню актуальних питань, скажімо, роботи з молоддю, кадрами і т. д.

Питання змагання за комуністичне ставлення до праці, зміцнення трудової дисципліни і дотримання правил внутрішнього розпорядку також не порушувалося правлінням організації УТОГ об'єднання, а вони ж є складовою частиною настановництва. Молодий робітник, який вступає в життя, повинен знати не тільки той чи інший виробничий процес, але й структуру виробництва, його режим, свої права і обов'язки, нарешті, він має любити своє підприємство, дорожити його честю і гідно нести високе звання робітника.

Цього можна домогтися тільки спільною, щоденною копіткою роботою. Але для цього, перш за все, слід мати своє обличчя, свій авторитет. На жаль, ні одного, ні другого первинна організація Товариства об'єднання не має. А шкода! У складі правління організації УТОГ є такі досвідчені і шановні товариші як Стельмачук, Мартинов, Гембайло, Січка та інші. В об'єднанні працюють члени президії об'єднання УТОГ товариші Осипов, Дрібнох, Чоботар та інші, яких добре знають і цінують в обласній організації Товариства. Ім перш за все слід подумати про те, як повернути колисьню славу своєї первинної організації, її авторитет.

Як не прикро, але доводиться констатувати, що в об'єднанні «Електрик» не знайшлося передового робітника, комуніста, які б очолили роботу з молоддю через таку важливу форму як настановництво. В тому, що воно не знайшло в об'єднанні належного розвитку чималі частка вини правління первинної організації Товариства, профспілкового комітету і бюро парторганізації. Не останню роль відіграли тут і відсутність взаєморозуміння, контакту і єдності між ними організаціями. Не практикують в об'єднанні спільних засідань по обговоренню актуальних питань, скажімо, роботи з молоддю, кадрами і т. д.

Питання змагання за комуністичне ставлення до праці, зміцнення трудової дисципліни і дотримання правил внутрішнього розпорядку також не порушувалося правлінням організації УТОГ об'єднання, а вони ж є складовою частиною настановництва. Молодий робітник, який вступає в життя, повинен знати не тільки той чи інший виробничий процес, але й структуру виробництва, його режим, свої права і обов'язки, нарешті, він має любити своє підприємство, дорожити його честю і гідно нести високе звання робітника.

Цього можна домогтися тільки спільною, щоденною копіткою роботою. Але для цього, перш за все, слід мати своє обличчя, свій авторитет. На жаль, ні одного, ні другого первинна організація Товариства об'єднання не має. А шкода! У складі правління організації УТОГ є такі досвідчені і шановні товариші як Стельмачук, Мартинов, Гембайло, Січка та інші. В об'єднанні працюють члени президії об'єднання УТОГ товариші Осипов, Дрібнох, Чоботар та інші, яких добре знають і цінують в обласній організації Товариства. Ім перш за все слід подумати про те, як повернути колисьню славу своєї первинної організації, її авторитет.

Як не прикро, але доводиться констатувати, що в об'єднанні «Електрик» не знайшлося передового робітника, комуніста, які б очолили роботу з молоддю через таку важливу форму як настановництво. В тому, що воно не знайшло в об'єднанні належного розвитку чималі частка вини правління первинної організації Товариства, профспілкового комітету і бюро парторганізації. Не останню роль відіграли тут і відсутність взаєморозуміння, контакту і єдності між ними організаціями. Не практикують в об'єднанні спільних засідань по обговоренню актуальних питань, скажімо, роботи з молоддю, кадрами і т. д.

Як не прикро, але доводиться констатувати, що в об'єднанні «Електрик» не знайшлося передового робітника, комуніста, які б очолили роботу з молоддю через таку важливу форму як настановництво. В тому, що воно не знайшло в об'єднанні належного розвитку чималі частка вини правління первинної організації Товариства, профспілкового комітету і бюро парторганізації. Не останню роль відіграли тут і відсутність взаєморозуміння, контакту і єдності між ними організаціями. Не практикують в об'єднанні спільних засідань по обговоренню актуальних питань, скажімо, роботи з молоддю, кадрами і т. д.

Як не прикро, але доводиться констатувати, що в об'єднанні «Електрик» не знайшлося передового робітника, комуніста, які б очолили роботу з молоддю через таку важливу форму як настановництво. В тому, що воно не знайшло в об'єднанні належного розвитку чималі частка вини правління первинної організації Товариства, профспілкового комітету і бюро парторганізації. Не останню роль відіграли тут і відсутність взаєморозуміння, контакту і єдності між ними організаціями. Не практикують в об'єднанні спільних засідань по обговоренню актуальних питань, скажімо, роботи з молоддю, кадрами і т. д.

ЗНАТИ І ДОТРИМУВАТИСЬ ЗАКОНУ

У Подіївдаві України в серії «Правові знання в масі» вийшла книга М. М. Короля «Закон і дисципліна».

Першочергове значення у здійсненні економічних і соціальних завдань Комуністична партія надає забезпеченню високого рівня організованості, порядку на кожному підприємстві, в організації, установі, зміцненню трудової дисципліни праці. Рішення цих завдань вимагає широкого розвитку

форм організації і залучення людей до праці.

Забезпечення на підприємстві і в організації високого рівня соціалістичної дисципліни праці сприяє формуванню у кожного трудівника свідомого, комуністичного ставлення до праці. Поряд з посиленням вимог до додержання трудової дисципліни важливо використовувати всі виправдані засоби її зміцнення, послідовно проводити в житті

настанови партії на вдосконалення виховної роботи, підвищення особистої відповідальності кожного робітника за виконання своїх обов'язків.

Зміцненню дисципліни і порядку сприяє додержання трудової дисципліни, правильне використання правових заходів. Саме у пропонованому виданні автор показує значення соціалістичної дисципліни праці в підвищенні ефективності виробництва і якості роботи, висвітлює правові методи її забезпечення та досвід їх використання в трудових колективах.

Ця книга вже надійшла до магазинів м. Києва і обласних торговельно-культурних центрів республіки.

Т. ОЛЕКСЕНКО.

Відмінно трудиться і бере активну участь у громадському житті. Так коротко характеризують Наталю Барановську — швачку-мотористку Сімферопольського УВП. Передова виробничниця капітан волебильної команди. Фото О. ШУСТА.

ПО ПРАЦІ І ЧЕШЬ НАСТАВНИК, ШАНОВНА ЛЮДИНА

Незабаром виповниться 20 років як прийшов працювати на Дніпродзержинське УВП Микола Хомич Шановалов. Недеюго була його трудова біографія, але відтоді, як пов'язав своє життя з колективом неучючих трудівників, почалося сходження простого слесаря — нині він майстер дільниці, настановник, шанована людина.

Дільниця, очолювана Миколою Хомичем, — одна з кращих на підприємстві, неодноразовий переможець соціалістичного змагання, у цьому колективі нема п'яниць і прогульників. І безумовна заслуга в цьому майстра. Бо він чудовий організатор, вмілий керівник, людина доброї вдачі і вимогливий товариш. Це завдяки тому, що Микола Хомич постійно знаходиться у курсі всіх справ очолюваного ним колективу, на дільниці завжди порядок, чудове взаєморозуміння між працівниками. Молодь систематично відвідує вечірню школу, бере активну участь у громадському житті.

Микола Хомич постійно виступає з бесідами і лекціями, він прекрасний пронагадист і агітатор. Його виступи завжди цікаві, пов'язані з життям колективу, ілюстровані наочними прикладами. А ще він прекрасний спортсмен, неодноразовий призер багатьох змагань, активний учасник художньої самодіяльності.

Про все це йшлося на вечорі-портреті, який відбувся з нагоди 60-річчя ювіляра. Присутні на вечорі дізнались, що голова первинної організації УТОГ, активний рационалізатор, настановник молоді М. Х. Шановалов зумів досягти висот у труді, завойовувати авторитет у колективі ціною наполегливої щоденної праці, завдяки неабиякій силі волі і, безумовно, любові до людей. Це засвідчили спеціальні стенди, на яких були представлені грамоти ювіляра, витяг з його трудової книжки, а також тематична стінниця «Шлях», вишукана на честь вшукання уро-чистостей.

Багато теплих, щирих слів прозвучало того дня на адресу Миколи Хомича, були численні вітання і закінчення — традиційний концерт.

Р. ХИЖИЧЕНКО,
заступник директора
Дніпродзержинського УВП,
з виховної роботи.

Дніпропетровська область.

ЛЮДИНА І ЇЇ СПРАВА ПЕРЕДОВИЙ МЕХАНІЗАТОР

мостійно працювати на колісному тракторі та інших механізмах.

Пому доручили новенький Т-40. З того часу минуло

майже 10 років. Сумлінною працею і бережливим ставленням до техніки, він виправдав довіру правління колгоспу. А разом з тим довів, що неучючі можуть керувати технікою.

Секретар парткому колгоспу «Червона Україна» Микола Миколайович Мороз в бесіді зі мною сказав, що Г. П. Отрошко — один з кращих механізаторів господарства. Ініціативний і робити. У період збирання врожаю, на скошенні

коловосів у валки жаткою марки ЖРС-4,9 виконував завдання на 250—300 процентів. В честь його трудових досягнень неодноразово піднімався прапор Трудової Слави колгоспу.

— Побільше б нам таких трудівників, як Григорій Петрович, — сказав секретар парткому. — Серед механізаторів він користується заслуженим авторитетом і повагою односельців.

Приємною була особиста зустріч з Григорієм Петровичем. Як завжди з оптимістичним настроєм він розповів про свою роботу механізатора, поділився планами на майбутнє.

Перед колгоспом поставлені великі завдання. Щоб успішно виконати їх, наполегливо трудиться передовий механізатор. Тепер він вивозить добрива, підвозить корми на молочнотоварну ферму чи відгодівельний комплекс.

О. КЛИМОК,
Чернігівська область.

ЗВЕДЕННЯ

ПРО ХІД РЕАЛІЗАЦІЇ
ГОТОВОЇ ПРОДУКЦІЇ
ПІДПРИЄМСТВАМИ ТОВАРИСТВА
за листопад 1985 р.

(в тисячах карбованців)

Назва підприємства, об'єднання	План	Фактичне виконання	Процент виконання
Полтавське-1	408	655	160,5
Івано-Франківське	510	606	118,8
Ужгородське-1	85	98	115,3
Житомирське	500	631	126,2
Запорізьке	445	473	106,3
Дніпродзержинське	255	271	106,3
Херсонське	245	258	105,3
Артемівське	430	451	104,9
Лубенське	357	373	104,5
Вінницьке	290	302	104,1
Кіровоградське	128	133	103,9
Ужгородське-2	450	467	103,8
Черкаське	167	173	103,6
Полтавське-2	145	150	103,4
Одеське виробниче об'єднання «Електрик»	484	496	102,5
Єнакієвське	143	146	102,1
Сумське	290	296	102,1
Дрогобицьке	152	155	102,0
Воршиловоградське	348	355	102,0
Харківське-2	750	762	101,6
Чернівцьке	546	553	101,3
Миколаївське	95	96	101,1
Бродівське	195	197	101,0
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	768	776	101,0
Кам'янець-Подільське	310	313	101,0
Конотопське	500	505	101,0
Ровенське	128	129	100,8
Чернігівське	434	437	100,7
Дніпропетровське	424	426	100,5
Сімферопольське	320	321	100,3
Львівське швейне підприємство «Силует»	810	812	100,2
Лебелівське	82	82	100,0
Харківське-1	164	164	100,0
Білоцерківське	560	548	97,9
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	613	625	97,2
Комунарське	126	104	82,5
ВСЬОГО:	12747	13339	104,6

Вірність

Сину, будь людяно вірною у вельому, і, передусім, батьківському хлібу-солі. Бо хто вірний, залишається вірним і своїй Батьківщині. Запам'ятай назавжди, що твоя Батьківщина — це тільки наше селіще Ілона Прага, а весь Радийський Союз, — так писав своєму синові, коли він перебував на службі в Радийській Армії, член УТОГ П. М. Козинь.

Сам же Петро Микитович ось вже більше двох десятиріч самовіддано працює теслярем у розрізі «Верболозівський» Олександрійського району.

А вже у побуті, — що й говорити — Петро Микитович відмінний сім'янин, доблий господар, цікавий чоловік, чуйний батько. Дружина Катерина Юхимівна не нахваляється ним.

...Коли Олександрові виповнилося чотири роки, померла його мати — перша дружина П. М. Козинця. Втрача, звичайно, непоправно, тяжка. Посумував, та життя диктувало своє: треба на ноги ставити малого Сашка, виховувати його, вчити. Одному йому не вправитися з такими турботами. Вчили друзі його митарства, співмували, допомагали чим могли. Вони й породили придивитися до однієї жінки — Катерини Юхимівни, познайомили їх. І життя потекло новим руслом.

Так Сашко знайшов турботливу матір, а Петро Микитович — добру дружину, доб-

лу господарю. Разом і виховали Олександра гідним сином нашої Батьківщини. Адже йому було з кого брати приклад.

Командування військової частини, де служив воїн, неодноразово надіслало батькам подяки. В одній з них зазначалося: «Олександр — людина ретельна, старанна. За період служби в Радийській Армії зарекомендував себе з найкращого боку. Морально стійкий, політично освічений. Ріс характеру — чесність. Він багато працює над підвищенням своєї майстерності. Немає сумніву, що в будь-якій обстановці він проявить себе як справжній і вірний син нашої Батьківщини».

У травні цього року Олександр Чисність демобілізувався, влаштувався на роботу. Батько з матір'ю спокійні. Знають, що посіяли добре зерно, то ж і закозяться інва багатими врожайми.

І щораз, проходячи біля будинку Козинців, згадує народну мудрість: «Ріки пересихають — русла застаються, друзі вигорають — коріння застається. Діти виростають — вушки застаються».

В. СОРОКА,
член Новозарпківської первинної організації УТОГ.
Кіровоградська область.

Квітка на пороті

Стежка ювості вже заросла шпоришами.
Що водила коліси.
Нас до сонячних днів.
Та, мов лебідь, летить,
Лебедів над нами
Через наші літа
Србязовукий мотив.
Кличе перша любов
Гомінкою струною
На квітневий причал,
На кленові мости,
Де у згадці стоять
Над німою водою
Молоді, як весна,
Молоді — я і ти.
Поки в серці живе
Золоте чарування,
Поки ловить весня
Свій вінок на воді,
Поки мрії зора
Не погасне остання —
Залишаємось ми
Молоді, молоді.

Вадим КРИЩЕНКО.

Для вас, жінки

Смак — ось що допомагає людині одягатися модно з урахуванням своєї індивідуальності і оточуючої обстановки.

Для тих, хто хоче мати сучасний вигляд, зберігши при цьому свій особистий стиль, ми й пропонуємо ці моделі. Художники створили лише модні еталони, ні в якому разі не розраховані на конкретну особу. В них особлива увага приділяється універсальності, практичності, «комфортності» одягу.

При створенні свого ансамблю одягу, ви можете змінювати його, доповнювати модними деталями, шарфами.

Нагадуємо, що сьогодні модні два типи блуз: класичні, шоденні — з невеликими комірами, складами,

ЧИТАЧ ПРОДОВЖУЄ РОЗМОВУ ВМІЮТЬ БУТИ ЩАСЛИВИМИ

Прочитавши статті «Після веселля» та «Разом — на все життя», хочу висловити і свої міркування щодо сім'ї...

І справді, якою ж вона повинна бути? Для мене таким прикладом є родина Віктора Івановича і Наталії Данилівни Сторчак. Мешкають вони по проспекту Металургів у місті Жданові. У них підростає троє дівчаток. До думки і поглядів кожного тут уважно прислухаються.

Старша дочка Оксанка навчається в четвертому класі, середній Раї — п'ять років і вона ходить у дитячий садочок, а найменший Ганусі — лише два роки.

Багато сил і терпіння докладають Наталія Данилівна і Віктор Іванович, щоб

дити їхні зростали добросоцісними, чесними і працелюбними. Вони вважають, що головну роль тут відіграє їх особистий приклад. Донедавна Наталія Дмитрівна працювала у філіалі ДВО «Електромаш» слюсарем-складальником, але заради дітей перейшла на роботу в гуртожиток філіалу.

Добра господиня, уважна і турботлива мати, і дружина, вона привчає дівчаток до посылної домашньої роботи.

Віктор Іванович працює на заводі «Ждановавмаш» обрубником. Працює по-

ударному, постійно перевищуючи денні завдання. Він член бюро первинної організації УТОГ заводу, а в нашому Будинку культури — один з кращих активістів, ветеран вокально-інструментального ансамблю.

Як би не складалась у нього обстановка, але я не пам'ятаю жодного тематичного вечора, жодного святкового виступу ансамблю без Віктора Івановича.

Наталія Данилівна схвально захоплення чоловіка музикою, бо вважає, що це збагачує людину... І дітей своїх Сторчаки привчають слухати і любити музику.

Чаєнько, коли Віктор Іванович іде на рибальство, а в дружини є вільна година, вона з дітьми теж приходить до Будинку культури, щоб послушати хоршії пісні.

Та найголовніше у сім'ї Сторчаків те, що подружжя не розділяє домашню працю на чоловічу й жіночу, і все роблять тільки разом. Віктор Іванович не вважає, що чим піднімає свій авторитет. Так уже заведено у їхній сім'ї — все робити тільки разом — без цього не може бути справжнього сімейного щастя.

І як на мою думку, то тільки такою повинна бути справжня сім'я.

Л. САЄВСЬКА,
м. Жданов,
Донецька область.

Вечорами, після трудового дня, квартира робітника Хмельницького РБУ П. П. Томусяка знову оживає. З матір'ю Людмилою Анатоліївною, яка працює слюсарем-монтажницею на заводі трансформаторних підстанцій повертається старший син Валерій. Приходять з дитсадка Люда і найменший Віталік.

Сьогодні батько у відраженні, а Люді (на знімку ліворуч) дуже вже хочеться показати, який чудовий танок розучували вони сьогодні в садку. Дивиться мати і серце повніється щастям.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Клуб знайомств «Веселка» ЛИСТИ З ОСТАННЬОЇ ПОШТИ

Засіяла ще одна веселка у новостореній сім'ї — сім'ї Герасимюка Василя з Коломиї, що в Прикарпатті та Литвин Галини із села Підгороддя Золочівського району Львівської області, котрі шарики життя відсвяткували своє весілля.

Шановні Василю та Галино! «Веселка» бажає вам любові та злагоди на довгі-довгі роки.

Для тих, хто прагне до сімейного щастя, пропонуємо нові листи з останньої пошти нашого клубу.

Лист Оксана Л. з Донецьки. Мені — 22 роки, зріст 158 см, розлучена, мимікою володію добре. Хочу, щоб відгукнувся добрий душею чоловік, котрий зміг би замінити батька мій двірчий дитини. Я працюю, люблю готувати. Житлом забезпечена.

Лист Лідія Р. з Чернівців. Хочу познайомитися з чоловіком віком від 28 до 35 років, котрий бажає створити хорошу сім'ю. Мені — 27 років, слабчучою, зріст 172 см, була замужем, дітей не маю.

Лист Поліна П. з Донецьки. Допоможі, «Веселко», познайомитися з простим, спокійним, добрим чоловіком. Я — 1956 року народження, глуха, інвалід II групи по зору, працюю.

Лист Людмила П. з Ровенщини. «Веселко», я ще ніколи нікого не кохала. Прошу, познайом з хлопцем, котрий би став вірним другом на все життя.

Мені — 18 років, освіта 8 класів, середнього зросту, чорнява, добре чую та не дуже виразно розмовляю, щоб виразно розмовляти і кульгаво. Люблю шити та домашній затішок.

Лист Олександр Л. з Черкащини. Буду вам дуже вдячний за те, що познайомите із слабчучою дівчиною 18—20 років. Хочу, щоб вона була доброю, чуйною, стала вірним другом.

Мені — 21 рік, слабчучою, високий, стрункий, зі спокійним характером, не вживаю спиртнього і не палю, працюю робітником. Люблю спорт, захоплююся

подорожжями, багато читаю і малую.

Лист Орамбасар К. з Кемерово. Мені — 41 рік, казашка, глуха, красива, з спокійним характером, не була одружена. Матеріально забезпечена. Хочу зустріти доброго, порядного чоловіка будь-якої національності, щоб створити хорошу сім'ю.

Лист Валентина К. із Запоріжжя. Дорога «Веселко», допоможі знайти доброго, працьовитого, непитущого друга для життя.

Мені — 46 років, зріст 163 см, оглохла після хвороби, струнка, симпатична, закінчила технікум, працюю на

Шановні читачі! Надсилайте свої листи. Редакція перешле їх вашим адресатам.

заводі, мешкаємо з матір'ю в приватному будинку. Матеріально забезпечена. Люблю працювати в саду і в городі, багато читаю, маю свою бібліотеку. Мрію про щасливе сімейне життя.

Лист Миколи Г. з Одеси. Мені 35 років, слабчучий, зріст 180 см, неодружений, добре розмовляю і володію мимікою, працюю верстатником, матеріально і житлом забезпечений, хочу створити хорошу сім'ю, отож і прошу тебе, «Веселко», познайом мене з жінкою віком 27—34 років, лагідною, доброю господинею.

Лист Тетяни Р. з Києва. Шановна «Веселко», познайом мене з слабчучим чоловіком, котрий не боїться життєвих незгод, працелюбним, добрим, моїм одноклассником чи й старшим.

Мені — 31 рік, незаміжня, зріст 165 см, струнка, симпатична, слабчучою. Зі слуховим апаратом чую добре, розмовляю, але, на жаль, мимікою майже не володію. Закінчила швейне і медичне училище.

Правління клубу «ВЕСЕЛКА».

Чарка заважала...

У спецшколі-інтернаті Антон був одним з кращих учнів і добрим спортсменом. Завжди пригнітив, з веселлю поспіваючи на вухах, він подобався не тільки мені, а й багатьом однокласникам. Ми дружили з ним, і у своїх літочних мріях про майбутнє я бачила поруч себе тільки його...

Після школи сталося так, що ми роз'їхалися у різні міста, частенько приходив на побачення напідпитку. Коли робила зауваження, просив вибачити, обіцяв більше не пити, поспівав свою погану зичку тим, що на попередній роботі друзі «зачували» усі ноті, от і звик, але обов'язково кине пити.

Якось, після чергового мого зауваження, Антон запропонував одружитися, тоді, мовляв, він кине пити.

Кохала його і погодилась вийти заміж, сподіваючись, що як стану дружиною, то зможу повною мірою вплинути на нього.

Тепер, коли минуло два роки наполегливої боротьби за наше сімейне щастя, можу сказати, що не легко воно далося.

У спокійних, довгих бесідах ми з матір'ю Антоном доводили йому, що спиртне віднімає здоров'я, позбавляє людину волі, породжує безвідповідальне ставлення до будь-якої справи...

Найважче було боротися з традиційним застолями. І тоді я зрозуміла, що допомогти Антонові зможу лише тоді, коли запроваджу в нашій сім'ї нові звичаї — святкові і вихідні — без спиртних напоїв. Погодилися і Антон.

Спочатку нас навіть друзі не всі зрозуміли, а тепер вони збираються у нашому домі з великою радістю. Слава про домашній хлібний квас, напої з різних трав і спориш, котрі я готую, пішла по вельому місту...

Антон знову перший серед перших у роботі і в спорті. І стали ми найщасливішою сімейною парою.

В. С.

КОРИСНА РАДА

Цікава конференція з проблем слухової, трудової і соціальної реабілітації проведена Вінницьким обласним відділом УТОГ. В її роботі взяли участь представники обласної лікарні імені М. І. Пирогова, обласної дитячої лікарні, кабінету слухопротезування 1-ої міської лікарні, облпрофради і обласної бази, навчальних закладів для глухих, учбово-виробничого підприємства.

Відкриття конференції, голова обласного відділу УТОГ В. С. Миколаєнко відзначив, що Товариство з перших днів свого існування зосередило свої зусилля саме на реабілітації нечуючих, їх виробничому навчанню, трудоваштуванню, створенні належних житлово-побутових умов, допомозі у спілкуванні з навколишнім світом. Велику роботу проведено по створенню умов для гармонійного розвитку особистості, для чого функціонує мережа культурних закладів, спортивних комплексів, навчальних закладів, спецгруп глухих у вузах і технікумах. На новий щабель піднялась робота з реабілітації в останні роки. У практику входять нові сучасні слухові апарати, прилади колективного коригування для спеціаліст-інтернатів, телефони з підсилювачами звуку.

З доповідями виступили на конференції головний отоларинголог області, завідувач ЛОР відділенням обласної лікарні В. В. Кіщук і завідувач ЛОР відділенням обласної дитячої лікарні О. В. Никольський.

Вони ознайомили учасників конференції з роботою відділень, розповіли про свої успіхи і проблеми. Підкреслили, що слух є основним органом сприйняття інформації з навколишнього світу, В. В. Кіщук відзначив, як важливо своєчасно виявляти і лікувати вушні захворювання. Особливо ретельно

слід здійснювати цю роботу в спеціаліст-інтернатах, де перебувають діти з вадами слуху — там повинні систематично проводитися заняття з розвитку мови, тренування залишків слуху.

Завідувач кабінетом слухопротезування 1-ої Вінницької міської лікарні З. П. Зарудий розповіла про діяльність цього закладу і наголосила на тому, що працівникам відділу УТОГ необхідно проводити з нечуючими у клубках, у гуртожитках певну роз'яснювальну роботу. Адже практично будь-який, найбільш досконалий слуховий апарат вимагає, щоб до нього звикли, адаптувалися, але, на жаль, трапляється так, що хворий, одержавши апарат і маючи у перший час певні несприятелі відчуття, дискомфорт, у всьому звичує «поганий» апарат і перестає користуватися ним. На вітер виникло питання лікарів і державні кошти, страждає і сам хворий, який «зневірився» в апараті і не дістав полегшення у стосунках з навколишнім світом.

З увагою був сприйнятий виступ начальника відділу реабілітації ЦП УТОГ М. П. Дмитрука, який розповів про діяльність очолюваного відділу, про зв'язки з Міністерством охорони здоров'я УРСР, підприємствами, що випускають медтехніку, про контакти з товариствами братніх республік, про досягнення і перспективи напрямку сурдотехніки.

На конференції виступили: інструктор облпрофради Г. Т. Даник, директор Вінницького УВБ Г. П. Громова, педагоги спеціаліст-інтернатів.

На закінчення медичні працівники, представники обласної бази відповіли на питання учасників конференції.

М. НИРОВ.

НА ВАШУ КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

Про визначні місця

ГОГОЛІВСЬКІ МІСЦЯ НА УКРАЇНІ. Фотоальбом. К., Мистецтво, 2 крб. 10 коп.

Фотоальбом знайомить читачів з містами і селами України, пов'язаними з життям і творчістю великого російського письменника М. В. Гоголя.

Знакомство з міськими, пов'язаними з ім'ям Гоголя, дозволяє глибше зрозуміти творчість великого письменника.

ЗАПРОШУЄМО У КАРПАТИ. Фотоальбом. Ужгород, Карпати — 6 крб.

Фотоальбом знайомить з цікавими кутками українських Карпат — видатними місцями гірської частини Закарпатської, Івано-Франківської, Львівської, Чернівецької областей. З фотознімків цієї книги перед вами постає сьогоднішній день українських Карпат — природа казкового краю, люди праці, новобудови, пам'ятники старовини і героїчного минулого, самодіяльної творчості, народні свята, романтика туристичних подорожей.

Ємченко А. П. СКРИЖАЛІ БЕЗСМЕРТЯ. К., Мистецтво — 2 крб. 50 коп.

Фотопутівник розповідає про місто-герой Київ, веде читачів по шляхах бойової слави, знайомить з пам'ятниками, монументами, котрі нагадують про знаменні події, про людей, котрі прославили Батьківщину і легендарне місто на Дніпрі.

Значна частина путівника розповідає про сьогоднішні дні прекрасного міста, піднятого з руїн і попелища.

Рогатченко А. П. УМАНСЬКЕ ЧУДО. К., Будівельник — 65 коп.

Книга розповідає про «Софіївку» — один з унікальних пам'ятників садово-паркової архітектури XVIII століття на Україні, створеного руками талановитих кріпаків-зодчих.

Історія цього унікального парку дає можливість зазирнути не тільки в глибини віків, але й розповісти про його справжніх творців.

Ці видання ви можете придбати в київському магазині «Мистецтво» та обласних підприємств республік.

Л. ЗАХАРКЕВИЧ.

ФУТБОЛ ЗМАГАЛИСЯ ШКОЛЯРИ

У першості київських спеціаліст-інтернатів з футболу, що пройшла в жовтні, взяло участь три колективи. Відкрили змагання футболісти шкіл № 6 і № 18. Гра була цікавою. Обидві команди порадували своєю грамотною, як у технічному, так і в тактичному відношенні, грою. Спочатку в рахунок повели футболісти 18 школи, які в першій половині гри зуміли двічі вразити ворота своїх суперників. Треба сказати, що в складі учнів 6-ої школи були відсутні О. Залотребелько та О. Дяченко, які

в цьому році стали володарями Кубка та чемпіонської медалей першості УРСР серед дорослих. Але не це завдало футболістам цієї школи у другому таймі спочатку скоротити розрив у голах, а згодом і зрівняти рахунок. Могли б вони і святкувати перемогу, якби влучнішим був їх капітан О. Кравченко. Він мав чотири стопроцентних моменти для взяття поріг, але був неточним у завершальній стадії атаки. Остаточний рахунок 2:2.

Нічийний рахунок 1:1 було зафіксовано у грі між

командами шкіл № 18 і 9. Школяри 18 спеціаліст-інтернату перші повели в рахунок, але, як і в попередньому матчі, переможний результат витримати не змогли. Все повинен був вирішити останній матч. Більшість вболівальників сходилась на тому, що перемогти повинні вихованці 6-ї школи, оскільки в цій грі взяли участь усі найкращі гравці цієї команди.

Але прогнози не справдились. Зустріч проходила у напруженій, рішучій боротьбі і основний час закінчився

вничю 1:1. Отже, для виявлення переможця було призначено 11-метрові удари, які краще пробили вихованці 9-ї школи. Перемога в цій грі принесла їм перше місце, другим стали футболісти 18-ї школи, а третіми — 6-ї.

Змагання показали, що значно додали у спортивній майстерності юні футболісти усіх київських спеціаліст-інтернатів. Вазко відзначити когось особисто, та й потреби в цьому особливої немає, оскільки для того, щоб стати справжнім футболістом, усім і кожному треба ще багато працювати.

В. КУЛІБЕНКО, головний суддя змагань.

ПЛАВАННЯ ПРИКЛАД ПОКАЗУЄ МОСКВА

Якщо говорять: кінець війнає справу, то таким «віником» для кожного спортсмена є змагання. Для нечуючих цей «вінок» особливо дорогий, — адже в нашому щорічному календарі на кожний вид спорту припадає так мало змагань.

Можна вважати, що в 1985 році плавання поведе: крім чемпіонату СРСР, проведеного у Вільнюсі, вони взяли участь у відкритій першості Росії (м. Горький), а в листопаді, що називається «спід завісу» сезону, гостинний Ташкент запросив до себе команди Риги, Вільнюса, Москви і Києва на товариський матч, присвячений 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Українські плавці виступили на всіх названих вище змаганнях. І виступили досить успішно. У всьому разі лідери команди Андрій Гаваза, Єгор Гогун, Ганна Литвиненко неодмінно підтверджували свій високий клас. Старту у столиці Узбекистану припали на період, коли для більшості плавців крім спортивного форм, тобто період, коли вони показують свої найкращі результати, вже мину. Та все ж ряд плавців — Андрій Гаваза (УРСР), Дмитро Григор'єв, Дмитро Балашов, Євгена і Ніна Соколови, (всі РРФСР), та інші показали досить неограничений час.

Київці виступили неповним складом і не могли претендувати на призове місце. До Ташкента не приїхало декілька плавців і, зокрема, Ганна Литвиненко, яка за останній час нікому не поступається першістю на ко-

ротких дистанціях вільним стилем і «дельфіном». Однак не доводиться жалувати про відсутність спортсменів, як і про те, що цього разу у призовій трійці (Москва, Ташкент, Рига) не виявилось українських плавців. Непокійні інше: у більшості команд — і, зокрема, в українській — відсутня перспективна молодь. І, навпаки, досить представницька група «вікових плавців», котрим, якщо не сьогодні, то у найближчому майбутньому необхідна гідна заміна...

Мало назвати проблему, визначити «больову» точку. Важливо знайти шляхи її розв'язання. Так ось у Москві, з першого жовтня 1985 року всі учні 101-ої спеціаліст-інтернату (від найменших до старшокласників) займаються плаванням.

Школа, в якій навчаються глухі діти, уклала договір з басейном «Октябрь» і «Урок на воді» включено до навчального програми. Малюкам надають «жабник», старшим — водну доріжку басейну. В Москві стали традиційними щорічні чемпіонати учнів спеціаліст з плавання, і тренери, які працюють з глухими, дістали можливість проглядати юних плавців, а найбільш перспективних з них запрошувати до спортивної секції. Не дивно, що в останні роки московські плавці найбільше за всіх завоюють чемпіонські титули.

Незалежно від справи: одержати в зручні години басейн, організувати систематичні заняття... Однак приклад Москви говорить про те, хоча це й важко, але цілком можливо. Лише під-

нявши на новий, більш високий рівень шкільний спорт, приступивши до масового навчання глухих малюків плаванню, ми зможемо зміцнити їх здоров'я, залучити до чудового виду спорту. І створити міцний резерв для комплектування збірних команд наступних років.

Радянські плавці помітно поліпшили свої результати, однак... і в інших країнах приділяють цьому виду спорту належну увагу. Гадаю, читачів газети зацікавить наведена нижче таблиця рекордів Всесвітніх ігор глухих, що були встановлені плавцями, які виступили влітку минулого року в Лос-Анжелесі (США).

Всього на XV Іграх було встановлено 17 найвищих досягнень (11 чоловічих і 6 жіночих). Нові рекордсмени з плавання серед глухих мешкають в Австралії, Ірландії, США, Франції, ФРН, Географія плавання, як бачите, досить широка.

Як відомо, радянські глухі плавці — А. Гаваза, С. Самохвалов також були авторами рекордів Всесвітніх ігор глухих. Хочеться вірити, якщо не вони, то представники більш молодого покоління зможуть поліпшити наведені нижче результати. Це безперечно, оскільки ще не існувало рекорду, який би не вдалося перевершити. Але для цього треба працювати. Слід зробити плавання масовим, наймасовішим видом спорту.

Приклад у цій роботі, збережений на перспективу, показує Москва.

Г. АЛЕКСЕЄВ.

Що дав мені спорт

Дуже багато. Насамперед, здоров'я, віру в себе, у свої сили, можливості. Спорт привчив мене бути дисциплінованим, зібраним, навчив швидко розв'язувати усі питання, не відкладаючи на потім.

Добрій фізичній гарт допомагає мені в роботі: будь-яку справу я швидко завдячую, виконуючи все необхідне швидко і якісно, не витрачаючи на це багато зусиль.

Завдяки спорту я одержав можливість краще пізнати нашу Вітчизну. Побувавши за кордоном, я наче-хто переконався в перевагах нашого соціалістичного ладу і радянського способу життя, ще більше полюбив радянських людей, об'єднаних благородною метою — побудовою комуністичного суспільства, наїсправедливішого суспільства на землі.

Ми маємо всі умови для вільного розвитку, права людини охороняються Конституцією СРСР. То ж будемо справжніми громадянами нашої Вітчизни, в праці і спорті примножуючи її величі і славу.

Олександр САЄВСЬКИЙ, капітан збірної команди СРСР з легкої атлетики.

вмикнути електроприлад. Він заціпився на дерев'яній підставці на дивані.

Так через небедність Лісенків опинилися під загрозою десятки квартир, життя людей, майно.

Товариші! Будьте обережні в поведінці з електропобутовими приладами. Не довіряйте їх використання дітям і не забувайте вимикати, йдучи з квартири.

О. ЛЕВЧЕНКО, ст. інженер пожежної частини Залізничного району м. Києва.

Редактор П. БУЛАТОВ

XV ВСЕСВІТНІ ІГРИ ГЛУХИХ

Лос-Анжелес, 10—20 липня 1985 р.

ПЛАВАННЯ Дистанції, на яких були встановлені світові рекорди:

ЧОЛОВІКИ	
100 м вільний стиль	С. Уілсон, США — 52,66 сек
100 м дельфін	І. Метгер, Франція — 58,85
100 м на спині	П. Кейтінг, Ірландія — 1:02,79
200 м комплексне	С. Уілсон, США — 2:12,95
200 м брас	А. Турнер, Ірландія — 2:33,43
200 м дельфін	І. Метгер, Франція — 2:08,65
400 м комплексне	С. Уілсон, США — 4:48,61
1500 м вільний стиль	С. Уілсон, США — 16:49,09
4×100 м комплексне	США — 4:11,00
4×100 м вільний стиль	США — 3:43,38
4×200 м вільний стиль	США — 8:17,10

ЖІНКИ	
100 м брас	К. Л. Фітцпатрік, Австралія — 1:14,90
100 м дельфін	І. Вебер, ФРН — 1:06,46
200 м брас	К. Л. Фітцпатрік, Австралія — 2:42,04
200 м дельфін	М. Пооле, США — 2:29,12
200 м на спині	М. Філес, США — 2:20,15
200 м комплексне	К. Л. Фітцпатрік, Австралія — 2:25,94

ПРИГОДА ЦІНА НЕДБАЛОСТІ

Подум'я пробігло по дивану. Ось воно лизнуло своїми довгими язиками килим і метнулось до стелі.

Між тим, великий шестиповерховий будинок № 131 по вулиці Саксаганського в м. Києві жив звичайним розмірним життям.

Першим помітливим небезпеку сусідів. Викликавши пожежну охорону, вони поспішили до палаючої квартири з відрами. Вогонь уже повновладно хазяйнував у квартирі і люди збивали подум'я водою. Білці пожежної команди швидко ліквідували пожежу.

Сталася, начеб-то, звичайна подія. Подружжя Лісенків дуже квапилось на концерт. Випрасували сувеню і носову хусточку, забули